

Број представке 25956/04

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

Савет Европе

Стразбур, Француска

ПРЕДСТАВКА

која се подноси на основу члана 34 Европске конвенције о људским правима и правила 45 и
47 Пословника Суда

Важно: ова представка је правни документ и може утицати на ваша права и обавезе.

I СТРАНKE

A. ПОДНОСИЛАЦ ПРЕДСТАВКЕ

1. Презиме - Ранцев
2. Име - Николај
Пол: мушки
3. Држављанство – Руска Федерација
4. Занимање -
5. Датум и место рођења – 1938. Руска Федерација
6. Пребивалиште – Светлогорски, Руска Федерација
7. Број телефона -
8. Тренутна адреса (ако је различита од адресе под 6.) - /
9. Име и презиме пуномоћника¹ - Чуркина
10. Занимање пуномоћника - адвокат
11. Адреса пуномоћника – Јекатеринбург
12. Број телефона и телефакса пуномоћника - /

Б. ВИСОКА СТРАНА УГОВОРНИЦА

(Унесите име државе/држава против које/којих подносите представку)

13. Руска Федерација и Република Кипар.

¹ Уколико овластите пуномоћника да Вас заступа у поступку пред Судом, обавезно доставите и потписано пуномоћје.

II ИЗЈАВА О ЧИЊЕНИЦАМА

14. Моја ћерка, Оксана Ранцева рођена је 1980. године у Руској Федерацији. Желећи да ради као уметница у клубу у Лимасолу, на Кипру обратила се једном од власника клубова који је дана 13. фебруара 2001. године поднео захтев за издавање визе за уметнике и радне дозволе како би Оксана могла да ради у његовом клубу. Дозвола за рад јој је била обезбеђена до 8. јуна 2001. године. На Кипар је стигла 5. марта 2001. године и боравила је у стану са другим девојкама које су радиле у истом клубу. Са радом у клубу почела је 16. марта 2001. године. Међутим, 19. марта 2001. године одлази из стана у жељи да напусти Кипар и кабаре у којем је радила о чему је и оставила поруку. Истог дана брат власника клуба М.А. обавестио је Имиграциону службу у Лимасолу о њеном нестанку.

Тек 28. марта 2001. године М.А. долази до сазнања да је Оксана виђена у другој дискотеци у Лимасолу. Исто јутро је одвози у полицијску станицу и захтева да као илегални имигрант буде затворена након чега напушта полицијску станицу. Нешто касније полицајци га обавештавају да нема основа за њен притвор јер не постоји пријава о њеном нестанку, као што је нема ни на листи лица за којима је расписана потерница. Такође, наводе да је његова обавеза да је одведе у Одељење полицијске управе за имиграцију и стране држављане у 07,00 часова истог дана. По доласку у полицијску станицу, Оксану је одвезао у стан једног радника М.Д. Поменути стан био је на два нивоа и налазио се на петом спрату а Оксана је смештена у једну собу на другом нивоу.

28. марта 2001. године око 06,30 часова Оксана је пронађена мртва на улици у близини стана. На њеном рамену пронађена је торбица. Полиција је пронашла и прекривач везан за ограду балкона који је повезан са собом у којој је била смештена. Испод тог балкона налазио се већи балкон на петом спрату.

Затим је уследила истрага на Кипру. 29. марта 2001. године обављена је обдукција. Копију обдукционог налаза нисам добио. Посмртни остаци моје ћерке пребачени су у Русију 8. априла 2001. године. 9. априла 2001. године захтевао сам од Окружног бироа за судско-медицинске анализе у Чељабинску да изврши обдукцију. Такође сам затражио од Федералне службе безбедности Руске Федерације и Државног тужилаштва да истражи околности под којима је умрла моја ћерка. 10. маја 2001. године доноси се обдукциони налаз, наводим само део овог извештаја:

„...боја и изглед повреда, прелом и рана као и крварења са морфолошким променама повређених ткива исте врсте, ван сваке сумње, указују да су оне настале док је преминула била жива, као и да су се назначене повреде и промене збиле недуго пре смрти, за веома кратко време, у низу једна за другом.

Узимајући у обзир локацију повреда, морфолошке промене, одређене разлике, које су уочене приликом морфолошких и хистопатолошких анализа, као и реакције повређених ткива, сматрамо да је у овом случају дошло до пада са велике висине, који је био такве природе да је реч о „двостепеном“ контакту тела са површином различитих висина, тако да је примарни контакт тела с препреком био задњим делом тела с могућим клизањем, а секундарни контакт

тела о подлогу се збио предњом површином, лицем у највећој мери што је изазвало очигледну деформацију лобање од предњег ка задњем делу, услед ударног и компресионог ефекта... “

5. августа 2001. године дошао сам на Кипар са својим адвокатом и посетио полицијску станицу у Лимасолу где сам разговарао са полицајцем који је био присутан 28. марта 2001. године када је Оксана доведена у полицијску станицу. Тада сам и захтевао да присуствујем истрази. 13. септембра 2001. године поднео сам захтев Јавном тужилаштву Округа Чељабински како би у моје име затражили бесплатну правну помоћ од Јавног тужилаштва Републике Кипар, као и изузеће од плаћања судских трошкова ради спровођења допунске истраге у вези са околностима смрти моје ћерке Оксане. Затим сам 10. октобра 2001. године послао захтев Окружном суду у Лимасолу као и копије захтева Јавном тужилаштву Републике Кипар и конзулату Руске Федерације на Кипру у коме сам, позивајући се на захтев за пружање правне помоћи који је послало Јавно тужилаштво округа Чељабински затражио да искористим своје право да се упознам са чињеницама и доказним материјалом, да присуствујем истражном поступку и да благовремено будем обавештен о датуму расправе у судском поступку. Такође, сам 20. октобра послао телефакс Окружном суду у Лимасолу, Јавном тужилаштву Републике Кипар и конзулату Руске Федерације на Кипру о промени боривашта на које могу да ми пошаљу обавештења о рочиштима. 27. децембра 2001. године донета је пресуда без мог присуства.

25. новембра 2002. године поднео сам захтев руским властима за добијње својства оштећеног у поступку. Мој захтев је Врховно јавно тужилаштво Руске Федерације проследило кипарском Министарству правде. Напомињем да је 27. децембра 2001. године Руска Федерација писала Министарству правде Републике Кипар захтевајући да се у моје име покрене кривични поступак, да ми се омогући својство оштећеног лица у поступку и да ми се пружи бесплатна правна помоћ. 16. априла 2002. године амбасада Руске Федерације преноси Министарству правде Републике Кипар све ове захтеве. 25. априла 2002. године Врховно јавно тужилаштво понавља свој захтев, као и 17. и 31. јануара 2003. године. Амбасада Руске федерације је такође поновила свој захтев 13. јануара 2003. године. Тек 4. марта 2003. године добијамо одговор да је по захтеву поступила полиција и као прилог извештај о мојој посети полицијске станице августа 2001. године. Захтев за спровођење додатне истрге поновљен је опет 5. јуна 2003. године од стране Врховног јавног тужилаштва Руске Федерације и 8. јула. 2003. године од стране амбасаде. Комесар за људска права Руске Федерације проследио је 4. децембра 2003. године Омбудсману Републике Кипар моју жалбу на неадекватан одговор кипарских власти. Министарство правде Републике Кипар послало је одговор тек 17. децембра 2003. године у коме су навели нови извештај полицијских органа од 17. новембра 2003. године који даје штуре одговоре на поднети захтев.

III ИЗЈАВА О НАВОДНОЈ ПОВРЕДИ/ПОВРЕДАМА КОНВЕНЦИЈЕ И /ИЛИ ПРОТОКОЛА, КАО И О ОДГОВАРАЈУЋИМ ДОКАЗИМА

15.

- Руска Федерација повредила је члан 2 Конвенције тиме што је пропустила да предузме адекватне мере да заштити живот моје ћерке као и да спроведе делотворну истрагу у вези са околностима њене смрти.

„Право на живот сваке особе заштићено је законом. Нико не може бити намерно лишен живота, сем приликом извршења пресуде суда којом је осуђен за злочин за који је ова казна предвиђена законом.“

Позвао бих се и на члан 1 Конвенције којим се потписнице обавезују да свакоме зајемче у својој надлежности права и слободе предвиђене Конвенцијом. Руска Федерација ово није учинила јер је пропустила да у оквиру свог суверенитета заштити моју ћерку од трговине људима као и да истражи наводе у вези са трговином људима и саму смрт. Сматрам да је овде и почела трговина људима услед пропуштања руских власти да је информишу о могућој сексуалној експлоатацији јер им је морала бити позната чињеница где одлази по напуштању њене територије. На ово се везује и обавеза државе да предузме превентивне оперативне мере како би заштитила лице чији је живот угрожен кривичним делима другог физичког лица, у свим случајевима где је држава знала или је морала знати за постојање реалне, непосредне животне угрожености. Овде бих се позвао на судску праксу Суда у случају Осман против Уједињеног Краљевства од 28. октобра 1998. године.

Што се тиче пропуштања обавезе да се спроведе делотворна истрага наводим, пре свега контрадикторности у обдукционим извештајима Руске Федерације и Републике Кипар. Као и непоступање кипарских власти по захтевима за спровођење допунске истраге које сам упутио преко руских власти. 20. маја 1959. године донета је Европска конвенцију о узајамном пружању правне помоћи у кривичним стварима. Руска Федерација потписала је Конвенцију 7. новембра 1996. године а ратификовала је 20. децембра 1999. године. Конвенција је ступила на снагу 9. марта 2000. године. По члану 1 предвиђена је обавеза држава потписница да пруже међусобно, у највећој могућој мери узајамну правну помоћ у поступцима који се односе на дела чије кажњавање, у време подношења захтева за пружање правне помоћи, спада у надлежност правосудних органа Државе која подноси захтев. Такође, између СССР-а и Републике Кипар закључен је споразум о правној помоћи у грађанским, породичним и кривичним стварима 19. јануара 1984. године. Сматрам да Руска Федерација није учинила довољно напора да истражи смрт моје ћерке, тј. да је заштити да постане жртва. На основу ових Конвенција могла је да захтева и добије потребну правну помоћ само да је уложила више напора а не да све препусти званичној преписци. Мој захтев за покретање кривичног поступка који је требало да се упути кипарским властима, Тужилаштво у Чељабинску је одбило. Једино што је захтевано било је пружање информација о Оксаниној смрти иако је на основу ових конвенција могла да захтева покретање кривичног поступка услед околности да је онда држављанка Руске Федерације. Мој захтев одбијен је позивом на околност да је она умрла ван граница Русије. Такође, сам захтевао да се саслушају две држављанке Руске Федерације, које су биле са мојом ћерком у кабареу у

Лимасолу на околности сексуалне експлоатације која се тамо одвијала. Моји захтеви одбијани су изјавом да је за њихово саслушање потребан захтев Руске Федерације за правну помоћ.

- Руска Федерација повредила је члан 4 Конвенције тиме што је пропустила да заштити моју ћерку од трговине људима као и да спроведе делотворну истрагу у вези са околностима њеног доласка на Кипар и природе њеног посла.

„Нико се не сме држати у ропству или ропском положају. Ни од кога се не може захтевати да обавља принудни или обавезни рад.“

У време Оксанине смрти Кривични законик Руске Федерације није садржао одредбе које се изричито односе на трговину људима. Руским властима морала је бити позната ситуација на Кипру, тј. да се многим младим женама тргује у циљу сексуане експлоатације. И поред тога нису предузели адекватне мере да спрече трговину људима и сексуалну експлоатацију руских држављанки. Држава је била у обавези да спроведе посебну истрагу у вези са њеним одласком на Кипар и о природи њеног запослења а то није учинила.

Напомињем да је Русија 7. јула 1955. године приступила Конвенцији о ропству из 1926. године чиме се обавезала да спречи и сузбије трговину робљем и да, посебно и што је пре могуће, оствари укидање ропства у свим својим облицима као и да на својој сувереној територији под својом јурисдикцијом, заштитом, старатељством предузму све неопходне мере превенције против принудног или присилног рада који може прерасти у услове који одговарају ропству. 23. јануара 1981. године ратификована је Конвенција о отклањању свих облика дискриминације над женама по којој се обавезала да ће предузети све одговарајуће мере, укључујући законодавне у циљу спречавања свих облика трговине женама и експлоатације жена. Палермо протокола из 2000. године захтева од Држава да предузму мере у циљу обезбеђења физичке безбедности жртава трговине људима, док се налазе на њиховим територијама, као и да успоставе свеобухватне механизме и програме ради превенције и борбе против трговине људима.

- Република Кипар повредила је члан 2. Конвенције тиме што је пропустила да предузме адекватне мере да заштити живот моје ћерке као и да спроведе делотворну истрагу у вези са околностима њене смрти.

„Право на живот сваке особе заштићено је законом. Нико не може бити намерно лишен живота, сем приликом извршења пресуде суда којом је осуђен за злочин за који је ова казна предвиђена законом.“

Држава је дужна да предузме превентивне оперативне мере како би заштитила лице чији је живот угрожен кривичним делима другог физичког лица, у свим случајевима где је држава знала или је морала знати за постојање реалне, непосредне животне угрожености. Зато се и поставља питање зашто је полиција није пустила на слободу, већ је звала њеног послодавца да дође по њу када је утврдила да не постоји пријава о њеном нестанку као и да њено име није било на листи особа за којима је полиција расписала потерницу. Позивом М.А. да дође по њу пропустила је да предузме све разумне мере у оквиру, своје надлежности како би избегле стварну и непосредну опасност по живот моје ћерке. Овде бих се позвао и на судске праксу самог Суда, тј. случај Осман против Уједињеног Краљевства од 28. октобра 1998. године. У

извештају полиције од 28. марта 2001. године стоји да се она понашала нормално, да није деловала пијано и да се смирено шминкала, као и да није пружала отпор нити се жалила на услове рада у кабареу што је било довољно да се утврди да нема разлога да се у сумњу доводи њен живот. Самом чињеницом да је напустила кабаре, у који је добровољно дошла јер није желела више тамо да ради као и изјава М.А. да је затворе доводи у сумњу њен живот. Сама добровољност при доласку и тражењу радне визе не искључује могућност да је њен живот био угрожен обављањем посла који није желела. Полицији је морала бити позната чињеница да се у кабареима многе жене сексуално експлоатишу. Као и да је бекством довела у неповољан положај послодавца који је имао одређене трошкове приликом њеног доласка и добијања визе. И сам Устав Републике Кипар штити живот и телесни интегритет.

Што се тиче пропуштања обавезе да се спроведе делотворна истрага наводим, пре свега поменуто Европску конвенцију о узајамном пружању правне помоћи у кривичним стварима коју је Република Кипар потписала 27. марта 1996. године а ратификовала 24. фебруара 2000. године. Конвенција је ступила на снагу 24. марта 2000. године. На основу члана 3 Држава од које се захтева правна помоћ ће извршити, на начин предвиђен својим унутрашњим правом, сваки писмени захтев упућен од стране правосудних органа власти Државе која подноси захтев у вези са кривичним стварима ради прикупљања доказа или преноса података, материјала, записника и докумената који могу бити коришћењи у сврху изношења доказа. Такође, између СССР-а и Републике Кипар закључен је споразум о правној помоћи у грађанским, породичним и кривичним стварима 19. јануара 1984. године. Једини документ који је достављен био је извештај о мојој посети полицијској станици у Лимасолу у августу 2001. године. Пресуда је донета без мог присуства иако сам суд обавестио о промени адресе на коју ми може послати позив о одржавању завршне расправе. Напомињем, да нисам био упознат ни са расположивим правним лековима које сам могао искористити. Такође, није дошло ни до отварања допунске истраге иако је било неспорно да је моја ћерка умрла по чудним околностима. Република Кипар ми, супротно одредбама ових Конвенција није пружла бесплатну правну помоћ а то је представљало за мене велику препреку.

Приговор улажем и на ограничени број исказа сведока које је полиција прикупила. Наиме, пет од седам релевантних тврдњи потицале су од полицијских службеника на дужности у полицијској станици у Лимасолу и од лица која су била присутна у стану у време смрти моје ћерке што указује на постојање интереса ових лица да догађај прикажу другачије од стварног стања. Такође ми није био омућен увид у ток истраге, иако као отац жртве на то имам право. Битно је поменути и противречне исказе лица која су те ноћи била присутна у стану. М.А. навео је да су М.П. и његова супруга Д.П. отишли на спавање у своју собу на другом спрату док је он остао у дневној соби где је и заспао. М.П. наводи да је са свог радног места у кабареу „Зигос“ у Лимасолу отишао око 03.30 ујутру и пошао у дискотеку „Титаник“ где је обавештен да се овде налази девојка коју траже о чему је обавестио М.А. Он је убрзо стигао са радником обезбеђења из свог клуба, затражио да се Оксана изведе из дискотеке и затим су сели у кола. Он се вратио кући око 04.30 ујутру. Око 06.00 ујутру супруга га је обавестила да је стигао М.А. са мојом ћерком и да ће овде преноћити док се не отвори Имиграциона служба. Д. П. је најпре тврдила да је М.А. са Оксаном дошао око 05.45. ујутру и да је она послужила кафу док су он и њен супруг разговарали у дневној соби. На молбу М.А. обезбедила је Оксани собу након чега око 06.00

ујутру одлазе на спавање у своју собу а М.А. остаје у дневној соби. Касније је овај исказ променила рекавши да је њен супруг спавао када су дошли и да се бојала да призна да је она отворила врата и са М.А. пила кафу. М.А. је изјавио да се пробудио у 07.00 ујутру како би Оксану одвео у Имиграциону службу. Позвао је Д.П. и М.П. и чуо Д.П. како говори да је полиција у улици у којој је њихова зграда. Потом су заједно отишли у собу у којој је била Оксана али је ту нису затекли. Погледавши преко балкона видели су тело на улици. Д.П. је међутим, изјавила да ју је пробудио М.А. који је покуцао на врата њене собе и рекао да Оксана није у соби и да би требало да је потраже. Она ју је затим тражила по целом стану и тада је приметила да су врата балкона отворена након чега излази на балкон и када је видела постељину везану за ограду схватила је шта је Оксана урадила. Затим одлази на други балкон, на нижем нивоу са кога је видела тело на улици прекривено белим прекривачем и окружено полицијом. Такође, се не поклапају ни изјаве полиције и Д.П. о околности да ли је Оксана била пијана. Полицијски службеници су изјавили да је она остала у станици и да се шминкала и да није деловала пијано. Међутим, Д. П. је изјавила да је она само деловала пијано и да није деловало да има намеру да било шта учини. Немогуће је да ове контрадикторности нико није приметио и да ништа није урађено да се ове околности разјасне.

Наводим и контрадикторности у обдукционим извештајима Руске Федерације и Републике Кипар. Према руском обдукционом извештају ради се о двостепеном паду а према кипарском обдукционом извештају ради се о паду лицем на доле. Интересантно је приметити да се у другом извештају наводи могућност да је жртва могла крикнути приликом пада али да би то било супротно налазима истраге, тј. сведочењу једног станара те зграде.

У пресуди кипарског суда наводи се да је смрт наступила под чудним околностима при покушају Оксане да побегне из стана у коме је била гост. Остаје спорно зашто и поред овакве пресуде ништа није учињено да се разјасне чудне околности под којима је умрла. Поставља се и питање зашто би неко бежао из стана у коме борави као гост.

Наводим и одбијање М.А. да дође по Оксану по позиву полицијског службеника. Након чега је био повезан за вишим полицијским службеником. Разговор између њих остао је тајна и никада није поменут у званичној истрази. Сматрам да је ово битно јер је тек после тог разговора М.А. пристао да дође по Оксану као и због тога што је обавеза полиције била да пусти Оксану на слободу а не да зове М.А.

Наводим и Закон о истражном поступку из 1959. године који прописује да сваки истражни поступак започет од стране истражног судије може бити настављен, поново започет или поново отворен на начин како то прописује закон. Такође је предвиђено да Председник окружног суда може, на захтев Државног тужиоца или представника тужиоца, уколико је уверен да је неопходно или пожељно, наложити поновно отварање било које истраге ради прикупљања додатних доказа или ради укључивања и разматрања са већ прикушљеним доказима, било којих доказа узетих у било ком судском поступку који могу бити релевантни за било коју ствар која се утврђује у истрази, као и доношење нове пресуде у вези с поступком у целини, или да поништи пресуду у било ком истражном поступку, супституишући тиме неку другу пресуду која је донета у складу са законом, на основу доказа који су накнадно прибављени и изведени.

Мишљења сам да ниједна званична истрага не треба да зависи од мог приговора или жалбе као оца жртве или уопште рођака жртве.

- Република Кипар повредила је члан 3 Конвенције тиме што је пропустила да предузме потребне мере да заштити моју ћерку од злостављања као и да испита да ли непосредно пред смрт била подвргнута нечовечном или понижавајућем поступању.

„Нико не може бити подвргнут мучењу или нечовечном или понижавајућем поступању или казни.“

Сматрам да је до повреде овог члана дошло пропуштањем спровођења делотворне истраге кипарке полиције у погледу питања да ли је моја ћерка била изложена нечовечном и понижавајућем поступању пре смрти. Такође, нису предузети кораци да се избегне ризик од злостављања у околностима које подразумевају да су власти биле свесне или су морале бити свесне стварног и непосредног ризика (одлазак из кабарера у који је добровољно дошла да ради, изјава М.А. да се Оксана затвори, губитак послодавца њеним одласком). И сами обдукциони извештаји говоре о неслагању утврђених повреда и описа узрока смрти.

- Република Кипар повредила је члан 4 Конвенције тиме што је пропустила да заштити моју ћерку од трговине људима као и да спроведе делотворну истрагу у вези са околностима њеног доласка на Кипар и природе њеног посла.

„Нико се не сме држати у ропству или ропском положају. Ни од кога се не може захтевати да обавља принудни или обавезни рад.“

Услед неадекватног механизма контроле и либералног режима Републике Кипар при издавању виза хиљаде младих жена годишње на легалан начин уђе у земљу и бива приморано на обављање нелегалних радњи, тј. пружањем сексуалних услуга под врло нехуманим условима. И саме власти Републике Кипар признају да је број жена које долазе да раде у клубовима несразмеран броју становника. Устав Републике Кипар прописује да нико не може бити држан у ропству или ропском положају као и да нико не може бити присиљен на принудни или присиљан рад. Позивајући се на предмет Силиадин против Француске, број 73316/01, ECHR 2005-VII, сматрам да су кипарске власти биле у обавези да усвоје законе за борбу против трговине људима, да успоставе и ојачају механизме и програме како би се избориле са трговином људима. Ништа није урађено да се утврди зашто су полицијски службеници предали моју ћерку М.А. такође нису спровели ни истрагу по питању да ли је она била жртва трговине људима као и да ли је била подвргнута сексуалној експлоатацији. Сам добровољни долазак не искључује могућност принудног рада по угледу на предмет Ван дер Муселе против Белгије од 23. новембра 1983. године. Сматрам да је овим Република Кипар пропустила да предузме мере да заштити моју ћерку. Палермо протокола из 2000. године захтева од Држава да предузму мере у циљу обезбеђења физичке безбедности жртава трговине људима, док се налазе на њиховим територијама, као и да успоставе свеобухватне механизме и програме ради превенције и борбе против трговине људима. Полиција није саслушала Оксану тако да сматрам да нису могли да тврде да не постоји могућност принудног рада.

Закон о борби против трговине људима и сексуалне експлоатације деце из 2000. године забрањује сексуалну експлоатацију одраслих особа у циљу остварења зараде уколико се то чини употребом силе, насиља и претњи или се установи постојање преваре или се то чини злоупотребом овлашћења или кроз другу врсту притиска до мере да одређено лице не би имало стваран и прихватљив избор осим да подлегне притиску или злостављању. Такође, је прописано

да пристанак жртве не представља одбрану од оптужбе у вези са овим кривичним делом. Чланом 7. Закона је предвиђена и обавеза државних органа да заштите жртву трговине људима тако што ће им пружити социјалну подршку, укључујући и смештај, медицинску негу и психијатријску помоћ.

Кипар је 21. априла 1986. године приступио Конвенцији о ропству 1926. године чиме се обавезао да спречи и сузбије трговину робљем и да, посебно и што је пре могуће, оствари укидање ропства у свим својим облицима као и да на својој сувереној територији под својом јурисдикцијом, заштитом, старатељством предузму све неопходне мере превенције против принудног или присилног рада који може прерасти у услове који одговарају ропству. 23. јуна 1985. године ратификована је Конвенција о отклањању свих облика дискриминације над женама по којој се обавезала да ће предузети све одговарајуће мере, укључујући законодавне у циљу спречавања свих облика трговине женама и експлоатације жена. Према Протоколу за превенцију, сузбијање и кажњавање трговине људима посебно жена и деце држава потписница настојаће да пружи физичку заштиту жртви трговине људима док се налази на њеној територији.

- Република Кипар је повредила члан 5 став 1 Конвенције тиме што је моја ћерка задржана у полицијској станици, предата М.А. и затим држана у стану једног његовог запосленог.

„Свако има право на слободу и безбедност личности. Нико не сме бити лишен слободе осим у следећим случајевима и у складу са законом прописаним поступком: а)у случају законитог лишења слободе на основу пресуде надлежног суда, б)у случају законитог хапшења или лишења слободе због неизвршења законите судске одлуке или ради обезбеђења испуњења неке обавезе прописане законом, в)у случају законитог хапшења или лишења слободе ради привођења лица пред надлежну судску власт због оправдане сумње да је извршили кривично дело или када се то оправдано сматра потребним како би се предупредило извршење кривичног дела или бекства по његовом извршењу, г)у случају лишења слободе малолетног лица на основу законите одлуке у сврху васпитног надзора или законитог лишења слободе ради његовог привођењу надлежном органу, д) у случају законитог лишења слободе да би се спречило ширење заразних болести, као и законитог лишења слободе душевно поремећених лица, алкохоличара или узивалаца дроге или скитница, ђ)у случају законитог хапшења или лишења слободе лица да би се спречио његов неовлашћени улазак у земљу или лица против кога се предузимају мере у циљу депортације или екстрадиције.“

Сматрам да је овај члан такође, повређен одлуком полицијских службеника од 28. марта 2001. године да моју ћерку не пусте на слободу пошто су утврдили да не постоји основ за задржавање већ су о томе обавестили М.А. од кога су захтевали да дође по њу. Тиме и одвођењем Оксане у стан М.П. није јој омогућена слобода кретања, тј. слобода личности а самим тим и безбедност. Посебно је нејасно овакво поступање ако се има на уму да је она легално ушла и боравила на Кипру. Сматрам да је овај члан јако битан код заштите лица од произвољног притварања и злоупотребе овлашћења. Полицијски службеници нису издали никакав документ који указује на основе због којих је Оксана била задржана а потом предата М.А. Боравак моје ћерке у поменутом стану био је против њене воље јер да није тако не би

имала потребе да бежи преко балкона већ би као и сваки гост, како се наводи у пресуди, стан напустила изласком кроз главна врата. Сам Устав Републике Кипар прописује да свако има право на слободу и сигурност личности.

- Република Кипар је повредила члан 6 Конвенције тиме што ми није омогућила да учествујем у истражном поступку, што ми није била обезбеђена бесплатна правна помоћ и што ми нису биле пружене информације о могућим правним лековима.

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона...”

И у овом делу се позивам на две Конвенције о узајамној правној помоћи које сам поменуо у делу о повреди члана 2. Такође, наводим да ми није обезбеђен приступ суду, тј. присуство главној расправи на основу које је донета пресуда. Нису ми пружене ни адекватне информације о самом истражном поступку као ни о расположивим правним лековима које сам могао искористити као ни бесплатна правна помоћ. Истичем да је ово право, право на приступ суду данас, у демократским друштвима врло битно јер ми омогућује да се супротставим нечијим поступцима који крше моја права. Сматрам да није посебно потребно образлагање повреде овог права јер се све то може видети из навода о повреди претходних чланова.

- Република Кипар је повредила члан 8 Конвенције

„свако има право на поштовање свог приватног живота и породичног живота, дома и преписке. Јавне власти неће се мешати у вршење овог правог, сем ако то није у складу са законом и неопходно у демократском друштву у интересу националне безбедности, јавне безбедности или економске добробити земље, ради спречавања нереда или криминала, заштите здравља или морала или ради заштите права и слобода других.”

Сматрам да је до повреде овог члана дошло услед тога што Република Кипар није спровела адекватну истрагу и самим тим сам морао да износим одређене осетљиве чињенице о свом приватном и породичном животу. Ова тема се може сматрати осетљивом јер се ради о смрти моје ћерке која је била сексуално експлоатисана а само изношење ових података доводи до повреде мог приватног живота као и потреба да овај спор изнесем пред Суд.

IV ИЗЈАВА У ПОГЛЕДУ ЧЛАНА 35 СТАВА 1 КОНВЕНЦИЈЕ

16. Коначна домаћа одлука (наведите датум и природу одлуке, те суд или други орган који је исту донео)

Пресуда Окружног суда у Лимасолу од 27. децембра 2001. године.

„... око 06,30 ујутро 28. марта 2001. године, у покушају да побегне из претходно поменутог стана и под чудним околностима, преминула је скочила у амбис, што је резултовало фаталним повредама...”

Моја пресуда гласи да је г-ђица Оксана Ранцева преминула 28. марта 2001. године, у околностима које одговарају несрећи, у покушају да побегне из стана у коме је била гост.

Не видим да постоје докази који би указивали на кривичну одговорност трећег лица за њену смрт.“

17. Друге одлуке (упишите их хронолошки, наводећи датум и природу одлуке, те суд или други орган који их је донео)

/

18. Да ли је постојао или постоји неки правни лек који још нисте користили? Ако постоји, објасните зашто то нисте учинили.

V ИЗЈАВА О ЗАХТЕВИМА ВЕЗАНИМ ЗА ПРЕДСТАВКУ

19. На основу свега изнетог сматрам да сам искористио све могућа и доступна правна средства у Руској Федерацији као и да држава није показала спремност да поступи по мојим захтевима и да је тиме испуњен услов за подношење представке Суду ради заштите мојих права због наведених повреда Европске конвенције о људским правима.

Оксанина смрт проузроковала ми је велики емотивни бол с обзиром на то да се ради о смрти мог детета и због тога сам уложио велике напоре да утврдим истину у вези са њеном смрћу. Наводим да се ради о озбиљним повредама Конвенције с обзиром на све околности под којима је умрла као и о могућности да је била жртва трговине људима у циљу сексуалне експлоатације. Њеном смрћу остао сам и без неопходних прихода за живот јер је она била једина особа која је издржавала породицу. Због свега наведеног од Суда очекујем да утврди одговорност Руске Федерације и Републике Кипар за наведене повреде Конвенције и да у моју корист досуди 100.000 евра на име нематеријалне штете.

Такође, захтевам од Суда да у моју корист досуди и судске трошкове укључујући и трошкове путовања, фотокопирања, превдиоца и услуге судског бележника у износу од 485.480 Руских Рубаља. На ову суму додајем и трошкове настале поводом продаје стана, која је била неопходна како бих прибавио потребна средства за вођење поступка у износу од 233.600 Руских Рубаља и трошкове погребња у износу од 46.310 Руских Рубаља.

VI ИЗЈАВА О ДРУГИМ МЕЂУНАРОДНИМ ПОСТУПЦИМА

20. Да ли сте жалбене наводе из ове представке поднели и некој другој међународној инстанци ради истраге или решавања? Ако јесте, наведите све детаље.

/

VII ПРИЛОЗИ

(Приложите копије свих одлука на које сте се позивали под тачкама IV и VI представке. Уколико немате копије потребних докумената, прибавите их. Уколико нисте у могућности да то учините, објасните зашто. Ови документи Вам неће бити враћени.)

21.

- а) Обдукциони налаз Окружног бироа за судско-медицинске анализе у Чељабинску као и сву поменућу дипломатску преписку између Руске Федерације и Републике Кипар,
- б) пресуда Окружног суда у Лимасолу од 27. децембра 2001. године.

VIII ИЗЈАВА И ПОТПИС

22. Изјављујем да су, према мојим сазнањима и уверењима, подаци које сам навео/навела тачни.

Место
Стразбур, Француска

Датум
26.04.2004.

Потпис подносиоца представке или његовог/њеног пуномоћника
Николај Ранцев